

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
2003/C 31/01	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 12 december 2002 in zaak C-209/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland („Niet-nakoming — Door Bondsrepubliek Duitsland ten uitvoer gelegde maatregel ten gunste van Westdeutsche Landesbank Girozentrale (WestLB) — Overname van Wohnungsbauförderungsanstalt des Landes Nordrhein-Westfalen (WfA) door WestLB — Verhoging van eigen vermogen van WestLB als gevolg daarvan — Vergoeding van deelstaat, enige aandeelhouder van WfA — Beschikking 2000/392/EG van Commissie — Verplichting om onwettige steun terug te vorderen — Niet-uitvoering”)	1
2003/C 31/02	Arrest van het Hof van 10 december 2002 in zaak C-312/00 P: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Camar Srl e.a. („Hogere voorziening — Gemeenschappelijke ordening der markten — Bananen — Verzoek om extra invoercertificaten — Aanpassing van tariefcontingent indien nodig — Niet-contractuele aansprakelijkheid van Gemeenschap — Beroep tot nietigverklaring — Ontvanke-lijkheid”)	1
2003/C 31/03	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 12 december 2002 in zaak C-324/00 (verzoek van het Finanzgericht Münster om een prejudiciële beslissing): Lankhorst-Hohorst GmbH tegen Finanzamt Steinfurt („Vrijheid van vestiging — Belastingen — Vennootschapsbelasting — Verkapte winstuitkeringen — Belastingaftrek — Samenhang van belastingstelsel — Belastingontwijking”)	2

2003/C 31/04	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 12 december 2002 in zaak C-385/00 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): F. W. L. de Groot tegen Staatssecretaris van Financiën („Vrij verkeer van werknemers — Belastingverdrag — Nederlandse wettelijke regeling tot vermijding van dubbele belasting”)	2
2003/C 31/05	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 12 december 2002 in zaak C-281/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Raad van de Europese Unie („Internationale overeenkomsten — Bevoegdheid van de Gemeenschap — Rechtsgrondslag — Artikelen 133 EG en 175, lid 1, EG — Energy Star-overeenkomst — Energie-efficiëntie-etiketteringsprogramma's voor kantoorapparatuur”)	3
2003/C 31/06	Arrest van het Hof van 10 december 2002 in zaak C-491/01 (verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Verenigd Koninkrijk) om een prejudiciële beslissing): The Queen tegen Secretary of State for Health, ex parte: British American Tobacco (Investments) Ltd en Imperial Tobacco Ltd, in tegenwoordigheid van: Japan Tobacco Inc. en JT International SA („Richtlijn 2001/37/EG — Productie, presentatie en verkoop van tabaksproducten — Geldigheid — Rechtsgrondslag — Artikelen 95 EG en 133 EG — Uitlegging — Toepasselijkheid op in de Gemeenschap verpakte en voor uitvoer naar derde landen bestemde tabaksproducten”)	3
2003/C 31/07	Zaak C-392/02: Beroep, op 8 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Denemarken	4
2003/C 31/08	Zaak C-400/02: Verzoek van het Bundesarbeitsgericht van 27 juni 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Gerhard Merida en Bondsrepubliek Duitsland vertegenwoordigd door het Amt für Verteidigungslasten	5
2003/C 31/09	Zaak C-416/02: Beroep, op 19 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	5
2003/C 31/10	Zaak C-419/02: Verzoek van de High Court of Justice (England and Wales) (Chancery Division) van 8 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1) BUPA Hospitals Ltd en 2) Goldsborough Developments Ltd en de Commissioners of Customs and Excise	6
2003/C 31/11	Zaak C-420/02: Beroep, op 21 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	7
2003/C 31/12	Zaak C-426/02: Beroep, op 22 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	8
2003/C 31/13	Zaak C-437/02: Beroep, op 3 december 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland	8
2003/C 31/14	Zaak C-438/02: Verzoek van het Stockholms Tingsrätt van 29 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Openbaar ministerie en Krister Hanner	9

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 31/15	Zaak C-441/02: Beroep, op 5 december 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland	10
2003/C 31/16	Zaak C-443/02: Verzoek van het Tribunale di Pordenone van 20 november 2002 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Nicolas Schreiber	11
2003/C 31/17	Zaak C-444/02: Verzoek van het Monomeles Protodikeio Athinon van 11 juli 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Fixtures Marketing Limited en Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou	12
2003/C 31/18	Zaak C-445/02 P: Hogere voorziening, op 9 december 2002 ingesteld door Glaverbel tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 9 oktober 2002 in zaak T-36/01, Glaverbel tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)	12
2003/C 31/19	Zaak C-448/02: Beroep, op 11 december 2002 ingesteld door Helleense Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	13
2003/C 31/20	Zaak C-449/02: Beroep, op 11 december 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	14
2003/C 31/21	Zaak C-457/02: Verzoek van het Tribunale penale di Terni van 20 november 2002 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Antonio Niselli	14
	GERECHT VAN EERSTE AANLEG	
2003/C 31/22	Mededeling	16
2003/C 31/23	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 14 november 2002 in de gevoegde zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00: Rica Foods (Free Zone) NV e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Associatieregeling van landen en gebieden overzee — Verordening (EG) nr. 465/2000 — Invoer van suiker en mengsels van suiker en cacao — Oorsprongscumulatie EG/LGO — Vrijwaringsmaatregel — Beroep tot nietigverklaring — Beroep tot schadevergoeding — Artikel 109 LGO-besluit — Evenredigheidsbeginsel — Misbruik van bevoegdheid”)	16
2003/C 31/24	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 14 november 2002 in de gevoegde zaken T-332/00 en T-350/00: Rica Foods (Free Zone) NV en Free Trade Foods NV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Associatieregeling van landen en gebieden overzee — Verordening (EG) nr. 2081/2000 — Invoer van suiker en mengsels van suiker en cacao — Oorsprongscumulatie EG/LGO — Vrijwaringsmaatregel — Beroep tot nietigverklaring — Beroep tot schadevergoeding — Artikel 109 LGO-besluit — Evenredigheidsbeginsel — Misbruik van bevoegdheid”)	16

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 31/25	Zaak T-334/02: Beroep, op 28 oktober 2002 ingesteld door de vennootschap „Typopoiitiria Thivas A.E. — Viomichania Syskevasias Typopoiisis kai Syntirisis Agrotikon Proïonton” tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	17
2003/C 31/26	Zaak T-344/02: Beroep, op 21 november 2002 ingesteld door Air One SpA tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	17
2003/C 31/27	Zaak T-348/02: Beroep, op 26 november 2002 ingesteld door Quick Restaurants S.A. tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)	18
2003/C 31/28	Zaak T-351/02: Beroep, op 28 november 2002 ingesteld door Deutsche Bahn AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	19
2003/C 31/29	Zaak T-357/02: Beroep, op 4 december 2002 ingesteld door Freistaat Sachsen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
2003/C 31/30	Zaak T-372/02: Beroep, op 13 december 2002 ingesteld door Internationaler Hilfsfonds eV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
<hr/>		
	II <i>Vorbereidende besluiten</i>	
	
<hr/>		
	III <i>Bekendmakingen</i>	
2003/C 31/31	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen</i>	
	PB C 19 van 25.1.2003	22

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 12 december 2002

in zaak C-209/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland ⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Door Bondsrepubliek Duitsland ten uitvoer gelegde maatregel ten gunste van Westdeutsche Landesbank Girozentrale (WestLB) — Overname van Wohnungsbauförderungsanstalt des Landes Nordrhein-Westfalen (WfA) door WestLB — Verhoging van eigen vermogen van WestLB als gevolg daarvan — Vergoeding van deelstaat, enige aandeelhouder van WfA — Beschikking 2000/392/EG van Commissie — Verplichting om onwettige steun terug te vorderen — Niet-uitvoering”)

(2003/C 31/01)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-209/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: F. Santaolalla en K.-D. Borchardt) tegen Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigde: W.-D. Plessing, bijgestaan door H.-F. Wissel), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door niet binnen de gestelde termijn de maatregelen te treffen die nodig zijn om de tussen 1992 en 1998 aan de Westdeutsche Landesbank Girozentrale verleende steun, die onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt is verklaard bij beschikking 2000/392/EG van de Commissie van 8 juli 1999 betreffende de maatregel die door de Bondsrepubliek Duitsland ten uitvoer is gelegd ten gunste van de Westdeutsche Landesbank Girozentrale (PB 2000, L 150, blz. 1), in te trekken en terug te vorderen, de krachtens artikel 249 EG en artikel 3 van deze beschikking op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: R. Schintgen, president van de Tweede kamer, waarnemend voor de president van de Zesde kamer, C. Gulmann,

V. Skouris, F. Macken (rapporteur) en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 12 december 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet te voldoen aan beschikking 2000/392/EG van de Commissie van 8 juli 1999 betreffende de maatregel die door de Bondsrepubliek Duitsland ten uitvoer is gelegd ten gunste van de Westdeutsche Landesbank Girozentrale, is de Bondsrepubliek Duitsland de krachtens artikel 249 EG en artikel 3 van deze beschikking op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) De Bondsrepubliek Duitsland wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 211 van 22.7.2000.

ARREST VAN HET HOF

van 10 december 2002

in zaak C-312/00 P: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Camar Srl e.a. ⁽¹⁾

(„Hogere voorziening — Gemeenschappelijke ordening der markten — Bananen — Verzoek om extra invoercertificaten — Aanpassing van tariefcontingent indien nodig — Niet-contractuele aansprakelijkheid van Gemeenschap — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid”)

(2003/C 31/02)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-312/00 P, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: C. van der Hauwaert en L. Visaggio,

bijgestaan door A. Dal Ferro), betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 8 juni 2000, Camar en Tico/Commissie en Raad (T-79/96, T-260/97 en T-117/98, Jurispr. blz. II-2193), strekkende tot vernietiging van dat arrest, andere partijen bij de procedure: Camar Srl, gevestigd te Florence (Italië) (advocaten: W. Viscardini Donà, M. Paolin en S. Donà), verzoekster in eerste aanleg in de zaken T-79/96, T-260/97 en T-117/98, Tico Srl, gevestigd te Padoue (Italië) (advocaten: W. Viscardini Donà, M. Paolin en S. Donà) verzoekster in eerste aanleg in zaak T-117/98, Raad van de Europese Unie (gemachtigde: F. Ruggeri Laderchi) verweerder in eerste aanleg in zaak T-260/97, Franse Republiek (gemachtigden: C. Vasak en G. de Bergues) interveniënte in eerste aanleg in de zaken T-79/96 en T-260/97, en Italiaanse Republiek (gemachtigde: U. Leanza, bijgestaan door F. Quadri) interveniënte in eerste aanleg in zaak T-79/96, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen (rapporteur) en C. W. A. Timmermans, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: R. Grass, op 10 december 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Vernietigt het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 8 juni 2000, Camar en Tico/Commissie en Raad (T-79/96, T-260/97 en T-117/98) voorzover daarbij in zaak T-117/98 het beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 23 april 1998 tot afwijzing van het verzoek van Camar Srl en Tico Srl krachtens artikel 16, lid 3, van verordening (EEG) nr. 404/93 van de Raad van 13 februari 1993 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector bananen, gegrond is verklaard.
- 2) Wijst de hogere voorziening voor het overige af.
- 3) Verklaart het beroep tot nietigverklaring in zaak T-117/98 niet-ontvankelijk.
- 4) Verwijst Camar Srl en Tico Srl in zaak T-117/98 in de kosten.
- 5) Verstaat dat elk van de partijen haar eigen kosten in de onderhavige instantie zal dragen.

(¹) PB C 302 van 21.10.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 12 december 2002

in zaak C-324/00 (verzoek van het Finanzgericht Münster om een prejudiciële beslissing): Lankhorst-Hohorst GmbH tegen Finanzamt Steinfurt (¹)

(„Vrijheid van vestiging — Belastingen — Venootschapsbelasting — Verkapte winstuitkeringen — Belastingaftrek — Samenhang van belastingstelsel — Belastingontwijking”)

(2003/C 31/03)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-324/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Finanzgericht Münster (Duitsland), in het aldaar aanhangig geding tussen Lankhorst-Hohorst GmbH en Finanzamt Steinfurt, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 43 EG, heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet (rapporteur), kamerpresident, C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward, P. Jann en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: L. Hewlett, hoofdadministrateur, op 12 december 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 43 EG moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling zoals deze van § 8a, lid 1, punt 2, van het Körperschaftsteuergesetz (wet inzake vennootschapsbelasting).

(¹) PB C 316 van 4.11.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 12 december 2002

in zaak C-385/00 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): F. W. L. de Groot tegen Staatssecretaris van Financiën (¹)

(„Vrij verkeer van werknemers — Belastingverdrag — Nederlandse wettelijke regeling tot vermijding van dubbele belasting”)

(2003/C 31/04)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-385/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Hoge Raad der Nederlanden in het aldaar aanhangige geding tussen F. W. L. de Groot en

Staatssecretaris van Financiën, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 48 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 39 EG) en artikel 7 van verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap (PB L 257, blz. 2), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet (rapporteur), kamerpresident, C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward, P. Jann en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: M.-F. Contet, administrateur, op 12 december 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Artikel 48 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 39 EG) staat in de weg aan een regeling als bedoeld in het hoofdgeding, die al dan niet is overgenomen in een overeenkomst ter voorkoming van dubbele belastingheffing, op grond waarvan een belastingplichtige voor de berekening van zijn inkomstenbelasting in de woonstaat een deel van het profijt van zijn belastingvrije som en van zijn persoonlijke fiscale tegemoetkomingen verliest doordat hij in het betrokken jaar ook in een andere lidstaat inkomsten heeft verworven, waarvoor hij aldaar is belast zonder dat daarbij zijn persoonlijke en gezinssituatie in aanmerking is genomen.
- 2) Het gemeenschapsrecht stelt geen specifieke eisen aan de wijze waarop in de woonstaat rekening wordt gehouden met de persoonlijke en gezinssituatie van een werknemer die in een bepaald belastingjaar in die staat en in een andere lidstaat inkomsten heeft verworven, althans voorzover de voorwaarden waaronder de woonstaat met deze situatie rekening houdt, geen rechtstreekse of indirecte discriminatie op grond van nationaliteit of een belemmering van een bij het EG-Verdrag gegarandeerde fundamentele vrijheid opleveren.

(¹) PB C 372 van 23.12.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 12 december 2002

in zaak C-281/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Raad van de Europese Unie (¹)

(„Internationale overeenkomsten — Bevoegdheid van de Gemeenschap — Rechtsgrondslag — Artikelen 133 EG en 175, lid 1, EG — Energy Star-overeenkomst — Energie-efficiëntie-etiketteringsprogramma's voor kantoorapparatuur”)

(2003/C 31/05)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-281/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: H. van Lier en B. Martenczuk) tegen

Raad van de Europese Unie (gemachtigden: J.-P. Jacqué en E. Karlsson), betreffende een beroep tot nietigverklaring van besluit 2001/469/EG van de Raad van 14 mei 2001 betreffende de sluiting namens de Gemeenschap van de overeenkomst tussen de regering van de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Gemeenschap over de coördinatie van programma's voor energie-efficiëntie-etikettering voor kantoorapparatuur (PB L 172, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet (rapporteur), kamerpresident, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann en S. von Bahr, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 12 december 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verklaart nietig besluit 2001/469/EG van de Raad van 14 mei 2001 betreffende de sluiting namens de Gemeenschap van de overeenkomst tussen de regering van de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Gemeenschap over de coördinatie van programma's voor energie-efficiëntie-etikettering voor kantoorapparatuur.
- 2) Verwijst de Raad van de Europese Unie in de kosten.

(¹) PB C 275 van 29.9.2001.

ARREST VAN HET HOF

van 10 december 2002

in zaak C-491/01 (verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Verenigd Koninkrijk) om een prejudiciële beslissing): The Queen tegen Secretary of State for Health, ex parte: British American Tobacco (Investments) Ltd en Imperial Tobacco Ltd, in tegenwoordigheid van: Japan Tobacco Inc. en JT International SA (¹)

(„Richtlijn 2001/37/EG — Productie, presentatie en verkoop van tabaksproducten — Geldigheid — Rechtsgrondslag — Artikelen 95 EG en 133 EG — Uitlegging — Toepasselijkheid op in de Gemeenschap verpakte en voor uitvoer naar derde landen bestemde tabaksproducten”)

(2003/C 31/06)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-491/01, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Verenigd Koninkrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen The Queen en Secretary of State for Health, ex parte: British

American Tobacco (Investments) Ltd en Imperial Tobacco Ltd, in tegenwoordigheid van: Japan Tobacco Inc. en JT International SA, om een prejudiciële beslissing over de geldigheid en de uitlegging van richtlijn 2001/37/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2001 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de productie, de presentatie en de verkoop van tabaksproducten (PB L 194, blz. 26), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen, en C. W. A. Timmermans, kamerpresidenten, D. A. O. Edward, A. La Pergola (rapporteur), P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: L. A. Geelhoed; griffier: L. Hewlett, administrateur, en M.-F. Contet, administrateur, op 10 december 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Bij onderzoek van de eerste vraag is niet gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid aantasten van richtlijn 2001/37/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2001 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de productie, de presentatie en de verkoop van tabaksproducten.*
- 2) *Artikel 7 van richtlijn 2001/37 moet aldus worden uitgelegd, dat het alleen van toepassing is op tabaksproducten die in de Europese Gemeenschap in de handel worden gebracht.*

(¹) PB C 56 van 02.03.2002.

Beroep, op 8 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Denemarken

(Zaak C-392/02)

(2003/C 31/07)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 8 november 2002 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Denemarken door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door H. P. Hartvig en G. Wilms als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Denemarken niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten

krachtens het gemeenschapsrecht, inzonderheid artikel 10 EG alsmede de artikelen 2 en 8 van besluit 94/728/EG, Euratom, van de Raad van 31 oktober 1994 betreffende het stelsel van eigen middelen van de Gemeenschappen (¹), doordat de Deense autoriteiten hebben verzuimd een bedrag van 140 409,60 DKK, vermeerderd met verdragingsrente, ter beschikking van de Commissie te stellen;

- het Koninkrijk Denemarken in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het douanewetboek regelt de betrekkingen tussen de ondernemingen en de voor de inning van de traditionele eigen middelen namens de Gemeenschap bevoegde nationale autoriteiten. De betrekkingen tussen de Gemeenschappen en de lidstaten worden daarentegen beheerst door de voorschriften van het gemeenschappelijke financieringsstelsel, met name besluit 94/728/EG, Euratom, van de Raad, de uitvoeringsbepalingen bij verordening (EEG, Euratom) nr. 1522/89 (²) en de uit artikel 10 EG voortvloeiende algemene verplichtingen. De omstandigheid dat een zuiver technische samenhang tussen voornoemde bepalingen tot stand is gebracht, waarin verordening nr. 1552/89 in zekere mate wijst op de verschillende stadia die volgens het douanewetboek in verband met de vaststelling van de douaneschuld moeten worden doorlopen, en op de voorschriften inzake de inning van de douaneschuld, is irrelevant voor de vraag van de financiële aansprakelijkheid van de nationale autoriteiten tegenover de Gemeenschap voor de door hen begane fouten bij de inning van de traditionele eigen middelen. De bescherming die het douanewetboek, met name artikel 220, lid 2, sub b, die belastingschuldige biedt, kan niet door de lidstaat tegenover de Commissie worden ingeroepen, wanneer de lidstaat de betrokken middelen niet int. Wanneer een lidstaat de traditionele eigen middelen niet int, kan hij enkel krachtens artikel 17 van verordening nr. 1552/89 onder bepaalde omstandigheden worden bevrijd van de verplichting, deze middelen ter beschikking van de Commissie te stellen.

In het tijdvak 1996-1997 hadden de Deense autoriteiten in een aantal gevallen de invoer van ingevroren suikererwten uit de Volksrepubliek China tegen het nultarief toegelaten, ofschoon de betrokken ondernemingen geen vergunning voor invoer van de waren tegen dat tarief hadden op grond van de bijzondere voorwaarden voor toepassing daarvan. Wel is er sprake geweest van tegenstrijdige standpunten bij de regionale Deense autoriteiten, die ertoe hebben geleid dat de Commissie op een Deens verzoek overeenkomstig artikel 220, lid 2, sub b, van verordening nr. 2913/92 van de Raad (³) tot vaststelling van het communautair douanewetboek, heeft moeten vaststellen dat het op grond van vergissingen van de Deense autoriteiten niet toelaatbaar zou zijn geweest, van de importeurs te verlangen, voor deze importen douanerechten te betalen.

De bepaling van het tijdstip waarop de vaststelling had moeten plaatsvinden, maakt het overeenkomstig artikel 10 van verordening nr. 1552/89 mogelijk, de termijn te berekenen waarbinnen de betrokken eigen middelen op de rekening van de Commissie hadden moeten worden bijgeschreven. De niet-inachtneming van deze termijn doet de verplichting ontstaan verdragingsrente te betalen overeenkomstig artikel 11 van verordening nr. 1552/89. Deze verplichting ontstaat volgens de rechtspraak van het Hof zonder dat hoeft te worden onderzocht, op welke grond deze termijn is overschreden.

(¹) PB L 293 van 12.11.1994, blz. 9.

(²) Van 29 mei 1989, PB L 155 van 7.6.1989, blz. 1.

(³) Van 12 oktober 1992, PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1.

Verzoek van het Bundesarbeitsgericht van 27 juni 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Gerhard Merida en Bondsrepubliek Duitsland vertegenwoordigd door het Amt für Verteidigungslasten

(Zaak C-400/02)

(2003/C 31/08)

Het Bundesarbeitsgericht heeft bij beschikking van 27 juni 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 november 2002, in het geding tussen Gerhard Merida en Bondsrepubliek Duitsland, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 39 EG aldus worden uitgelegd dat daarop inbreuk wordt gemaakt indien bij de vaststelling van de grondslag voor de bovenwettelijke uitkering als bedoeld in § 4, lid 1, sub b, TV SozSich de fictieve Duitse loonbelasting in aanmerking moet worden genomen (§ 4, lid 3, sub b, tweede volzin, TV SozSich), wanneer de voormalige werknemer in het buitenland woont en aldaar belastingplichtig is?

Beroep, op 19 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-416/02)

(2003/C 31/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 november 2002 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Valero Jordana, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje,
 - a) door niet de nodige maatregelen te treffen om te voldoen aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens de artikelen 4, 9 en 13 van richtlijn 75/442/EEG (¹), zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG (²), door niet de nodige maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat de afvalstoffen van de in de plaats „El Pago de la Media Legua” gelegen varkensfokkerij nuttig worden toegepast of verwijderd zonder gevaar voor de gezondheid van de mens of nadelige gevolgen voor het milieu en omdat die inrichting niet de door de richtlijn vereiste vergunning bezit, en door ook niet de voor die inrichtingen vereiste periodieke controles uit te oefenen;
 - b) door niet een milieu-effectbeoordeling uit te voeren vóór de aanleg of de wijziging van dit project, zoals vereist in de artikelen 2 en 4, lid 2, van richtlijn 85/337/EEG (³), in de oorspronkelijke versie of in de gewijzigde versie van richtlijn 97/11/EG (⁴);
 - c) door niet de nodige studie te maken van de hydrogeologische omstandigheden in het verontreinigde gebied, zoals vereist in de artikelen 3, sub b, 5, lid 1, en 7 van richtlijn 80/68/EEG (⁵);
 - d) door het stedelijk afvalwater van de agglomeratie Vera niet aan een behandeling te onderwerpen die verder gaat dan de in artikel 4 bedoelde behandeling, zoals vereist in artikel 5, lid 2, van richtlijn 91/271/EEG (⁶);
 - e) door la Rambla de Mojácar niet als kwetsbare zone aan te wijzen, zoals vereist in artikel 3, leden 1, 2 en 4 van richtlijn 91/676/EEG (⁷);

de krachtens die richtlijnen op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- De in a tot en met c bedoelde tekortkomingen houden verband met de bouw en het functioneren van een intensieve varkensfokkerij, gelegen in een plaats genaamd „El Pago de la Media Legua” in de gemeente Vera, provincie Almeria. De Spaanse autoriteiten erkennen dat die varkensfokkerij illegaal is en geen gemeentelijke vergunning heeft, zodat die fokkerij moet worden geacht

niet in het bezit te zijn van de krachtens artikel 9 van richtlijn 75/442/EEG vereiste vergunning. Verder hebben die autoriteiten nooit ontkend, dat de fokkerij stank veroorzaakt tot in de nabijgelegen buitenwijken. Het incorrecte beheer van de varkensmest, met een stortplaats die niet berekend is op de omvang van het bedrijf, en van de kadavers heeft ook tot gevolg dat de varkensmest en de geraamten op de omliggende terreinen worden gestort respectievelijk ongecontroleerd achtergelaten. Ten slotte hebben de Spaanse autoriteiten geen enkele beschrijving gegeven van de inspectieprocedures die ertoe strekken de naleving van richtlijn 75/442/EEG te controleren.

Hoewel het gaat om een groot varkensbedrijf met 2 779 varkens plus 600 jonge biggen dat is gelegen op 600 meter van de rivier de Antas, die door de Spaanse autoriteiten wordt voorgesteld als een plaats van communautair belang, is dit bedrijf nooit onderworpen aan een milieu-effectbeoordeling zoals richtlijn 85/337/EEG vereist.

- Het afvalwater van de agglomeratie Vera, met meer dan 10 000 i.e. (inwonerequivalenten), dat wordt geloosd in een gebied dat als kwetsbaar had moeten worden aangewezen, moet meer dan een secundaire behandeling krijgen. Een goed voorbeeld van de ontoereikende behandeling van het afvalwater van Vera is het feit dat de hoeveelheid biochemisch zuurstofverbruik (DZV) in de op verzoek van de Commissie verrichte analyse 353 mgO₂/l bedraagt, wat meer dan drie keer de maximaal toegestane hoeveelheid voor lozingen van een zuiveringsinstallatie is.
- Bij decreet van 2 maart 1999 hebben de Spaanse autoriteiten de kwetsbare gebieden van het autonome gewest Andalusië aangewezen, waaronder voor Almeria de kustmeren van de rivieren de Aguas en de Antas, waarvan de wateren rijk aan voedsel zijn met een hoge nitraatconcentratie. Bijgevolg hadden de Spaanse autoriteiten overeenkomstig artikel 3, lid 2, van richtlijn 91/676/EEG de stukken land die afwateren in die wateren, als kwetsbaar gebied moeten aanwijzen.

(1) Van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen (PB L 194, van 25.7.1975, blz. 39).

(2) Van de Raad van 18 maart 1991 tot wijziging van richtlijn 75/442/EEG (PB L 78, van 26.03.1991, blz. 32).

(3) Van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PB L 175, van 05.07.1985, blz. 40).

(4) Van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG (PB L 73, van 14.03.1997, blz. 5).

(5) Van de Raad van 17 december 1979 betreffende de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging veroorzaakt door de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen (PB L 20, van 26.01.1980, blz. 43).

(6) Van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater (PB L 135, van 30.05.1991, blz. 40).

(7) Van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen (PB L 375, van 31.12.1991, blz. 1).

Verzoek van de High Court of Justice (England and Wales) (Chancery Division) van 8 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1) BUPA Hospitals Ltd en 2) Goldsbrough Developments Ltd en de Commissioners of Customs and Excise

(Zaak C-419/02)

(2003/C 31/10)

De High Court of Justice (England and Wales) (Chancery Division) heeft bij beschikking van 8 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 november 2002, in het geding tussen 1) BUPA Hospitals Ltd en 2) Goldsbrough Developments Ltd en de Commissioners of Customs and Excise, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

V r a a g 1

Hoe moet, gelet op de relevante omstandigheden, de relevante transacties en de positie van de verkopende vennootschappen, de uitdrukking „economische activiteit” in de zin van artikel 4, leden 1 en 2, van BTW-richtlijn 77/388/EEG⁽¹⁾ (hierna: „richtlijn”) worden uitgelegd?

V r a a g 2

Hoe moet, gelet op de relevante omstandigheden, de relevante transacties en de positie van de verkopende vennootschappen, de uitdrukking „levering van een goed” in artikel 5, lid 1, van de richtlijn worden uitgelegd?

V r a a g 3

- a) Is er een beginsel van misbruik van recht, dat (ongeacht de aan de richtlijn gegeven uitlegging) zich tegen het recht op aftrek van voorbelasting kan verzetten?
- b) Zo ja, in welke omstandigheden geldt dit?
- c) Geldt dit in de omstandigheden die door het Tribunal zijn vastgesteld?

Vraag 4

Maakt het voor het antwoord op de vragen 1 tot en met 3 enig verschil wanneer voor de relevante transacties wordt betaald op een tijdstip waarop een door levering van de goederen een vrijgestelde levering met teruggaaf van voorbelasting, in de zin van artikel 28, lid 2, sub a, van de richtlijn zou zijn geweest?

Vraag 5

Hoe moet de richtlijn worden uitgelegd in het bijzonder wat de volgende vragen betreft? Moeten in omstandigheden zoals de relevante omstandigheden en bij transacties zoals de relevante transactie de leveringen worden behandeld:

- a) alsof zij door de externe leveranciers zijn gedaan aan de kopende vennootschappen zonder dat er leveringen aan of door de verkopende vennootschappen zijn geweest, of
- b) alsof zij door de externe leveranciers aan de verkopende vennootschappen zijn gedaan zonder dat er leveringen door de verkopende vennootschappen aan de kopende vennootschappen zijn geweest?

Vraag 6

Hoe moeten artikel 17 van de richtlijn en de regels betreffende de aftrek worden uitgelegd in omstandigheden waarin elke verkopende vennootschap in het kader van een economische activiteit levert aan een kopende vennootschap en:

- a) de kopende vennootschappen met de verkopende vennootschappen overeenkomsten over de levering van de goederen hebben gesloten;
- b) de goederen vóór de levering worden gefactureerd en betaald;
- c) de BTW overeenkomstig artikel 10, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn verschuldigd wordt bij de vooruitbetaling;
- d) de goederen door de kopende vennootschappen worden gebruikt voor leveringen die, indien zij op het tijdstip van de betaling hadden plaatsgevonden, vrijgestelde leveringen zouden zijn geweest met een recht op teruggaaf van voorbelasting, maar
- e) elke kopende vennootschap enkel voornemens is leveringen van de goederen krachtens de overeenkomsten enkel te aanvaarden, wanneer de wet aldus wordt gewijzigd dat het gebruik van de goederen door de kopende vennootschappen zal gelden als gebruik bij het maken van vrijgestelde leveringen zonder recht op teruggaaf?

(Onder verwijzing naar punt e zij erop gewezen dat de kopende vennootschappen, wanneer de wet niet wordt gewijzigd zoals beschreven, gerechtigd zijn hun overeenkomsten met de verkopende vennootschappen op te zeggen en de terugbetaling van de betaalde prijzen te vorderen. In de relevante transacties bevatten de overeenkomsten tussen de kopende vennootschappen en de verkopende vennootschappen bedingen die beëindiging mogelijk maken).

Vraag 7

Het Tribunal heeft (in punt 89 van de beschikking) vastgesteld dat „niemand van degenen die voor (BMSL en Gatwick Park) beslissingen konden nemen, in wezen een andere beweegreden of doel had dan de BTW zoals gepland te ontwijken”. Appellanten betwisten deze feitelijke vaststelling in hun beroepschrift bij de High Court. Maakt het voor het antwoord op de vragen 1 tot en met 6 supra enig verschil uit en zo ja, welk verschil als die feitelijke vaststelling in beroep wordt herzien?

(¹) Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, 13.06.77, blz. 1).

Beroep, op 21 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-420/02)

(2003/C 31/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 november 2002 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Minas Konstantinidis, lid van haar juridische dienst.

De Commissie concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de nodige maatregelen vast te stellen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, en zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken, en door een vergunning af te geven die niet de noodzakelijke inlichtingen bevat, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 4 en 9 van richtlijn 75/442/EEG (¹) betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG (²);

— de Helleense Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

1. De Commissie meent dat de getroffen maatregelen niet volstaan om te garanderen dat de stortplaats „Pera Galinon” aldus functioneert dat zij geen gevaar oplevert voor het natuurlijk en door mensenhand geschapen milieu, en dat zij voldoet aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 4 van de richtlijn.
2. De Commissie meent dat de Helleense Republiek de haar bij artikel 4 van de richtlijn verleende beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden nu zij lange tijd niet doeltreffend is opgetreden om milieuvervuiling te voorkomen en om de gezondheid van de bewoners te beschermen tegen het onrechtmatig storten van afvalstoffen op het terrein „Pera Galinon” in het departement Heraklion (Kreta).
3. De Commissie merkt op dat die stortplaats werkt zonder vergunning die voldoet aan de voorschriften van artikel 9 van de richtlijn.

(¹) PB L 194, blz. 39.

(²) PB L 78, blz. 32.

Beroep, op 22 november 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-426/02)

(2003/C 31/12)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 22 november 2002 beroep tegen de Helleense Republiek ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Lewis en M. Konstantinidi als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het Hof behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek de krachtens de artikelen 23, 25 en 133 EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen door ten gunste van Ethniko Organismo Farmakon (nationale organisatie voor geneesmiddelen) voor de certificering van rekeningen voor de invoer van grondstoffen bestemd voor gebruik in geneesmiddelen, van halffabricaten en eindproducten uit andere lidstaten of derde landen, een heffing te verlangen;
- de Helleense Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. De Commissie is van mening dat het doel van de heffing welke wordt opgelegd voor de certificering van rekeningen voor de invoer van producten uit de Gemeenschap, in strijd is met artikel 12 EG-Verdrag (thans artikel 25 EG) en dat deze derhalve een heffing van gelijke werking als een invoerrecht is.
2. Volgens de Commissie is de kwalificatie als heffing van gelijke werking niet afhankelijk van de benaming en de zwaarte van de heffing.
3. Geen van de drie uitzonderingen voor de kwalificatie als heffing van gelijke werking doet zich voor.
4. Schending van artikel 133 EG.

Beroep, op 3 december 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland

(Zaak C-437/02)

(2003/C 31/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 3 december 2002 beroep tegen Republiek Finland ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Huttunen en T. van Rijn, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Republiek Finland niet heeft voldaan aan de krachtens artikel 9 van verordening nr. 3760/92/EEG (¹) en de artikelen 2, 21 en 31 van verordening nr. 2847/93 (²) op haar rustende verplichtingen, door
 - 1) geen passende uitvoeringsbepalingen betreffende het gebruik en de verdeling van de haar toegewezen visserijrechten vast te stellen;
 - 2) geen controles te verrichten op de uitoefening van de visserij en aanverwante activiteiten geen passende inspecties te verrichten van de vissersvaartuigen de daarmee verrichte activiteiten teneinde inachtneming van de communautaire instandhoudingsregeling te verzekeren;
 - 3) de visserij met in Finland geregistreerde of onder Finse vlag varende vaartuigen niet voorlopig te verbieden wanneer de haar toegewezen quota geacht werden volledig te zijn opgebruikt;

- 4) geen strafrechtelijke of administratieve acties in te leiden tegen de kapiteins of de andere voor de overtreding van het visserijverbod verantwoordelijke personen;
- de Republiek Finland te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het ontbreken van passende uitvoeringsbepalingen betreffende de verdeling van de quota

In 1995 en 1996 werden door onder Finse vlag varende schepen bepaalde hoeveelheden vis boven de in de bijlage bij genoemde bepalingen vermelde hoeveelheden gevangen. Uit het antwoord van de Finse regering op het met redenen omklede advies van de Commissie blijkt dat Finland de door Commissie gestelde overbevissing in de jaren 1995 en 1996, zoals deze in de als bijlage bij de officiële kennisgeving van de Commissie gevoegde tabel nader is gespecificeerd, erkent.

Het ontbreken van controle en inspectie betreffende de verdeling van de quota

Uit de overbevissing die in 1995 en 1996 heeft plaatsgevonden blijkt duidelijk dat Finland artikel 2 van de controleverordening heeft geschonden. In zijn antwoord op het met redenen omklede advies van de Commissie geeft Finland toe dat de controleregeling niet naar behoren werkte. Finland wijst in het bijzonder op moeilijkheden die voortvloeiden uit de toetreding van Finland tot de Europese Unie en uit de voor de toetreding vereiste wijziging van de Finse visserijwetgeving.

De tardieve stopzetting van de visvangst

Een lidstaat die de visvangst pas verbiedt wanneer zij vaststelt dat het quotum is overschreden, handelt veel te laat en komt derhalve de krachtens artikel 21, lid 2, van controleverordening nr. 2847/93/EEG op hem rustende verplichtingen niet na. Uit het antwoord van de Finse regering op het met redenen omklede advies van de Commissie blijkt duidelijk dat het nationale verbod niet tijdig genoeg is uitgevaardigd om overbevissing te voorkomen.

Het ontbreken van strafrechtelijke of administratieve sancties

Uit het antwoord van de Finse regering op het met redenen omklede advies van de Commissie blijkt dat geen maatregelen als bedoeld in artikel 31 van controleverordening nr. 2847/93/EEG zijn getroffen.

(¹) Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur (PB L 389, van 31.12.1992, blz. 1).

(²) Verordening (EEG) nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993 tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid (PB L 261, van 20.10.1993, blz. 1).

Verzoek van het Stockholms Tingsrätt van 29 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Openbaar ministerie en Krister Hanner

(Zaak C-438/02)

(2003/C 31/14)

Het Stockholms Tingsrätt heeft bij beschikking van 29 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 4 december 2002, in het geding tussen Openbaar ministerie en Krister Hanner, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Op nationaal niveau bestaat een zelfstandig systeem van onderzoek en registratie van geneesmiddelen met het doel een goede kwaliteit van de geneesmiddelen te handhaven en schadelijke effecten van geneesmiddelen te voorkomen. Bepaalde geneesmiddelen zijn alleen verkrijgbaar op voorschrift (recept) van een erkende arts. Staat artikel 31 EG in die situatie in de weg aan een nationale wettelijke regeling volgens welke de kleinhandel in geneesmiddelen alleen mag worden uitgeoefend door de staat of door een rechtspersoon waarin de staat beslissende zeggenschap heeft, en welke ten doel heeft de behoefte aan veilige en doelmatige geneesmiddelen te verzekeren?
2. Staat artikel 28 EG-Verdrag in de in vraag 1 beschreven situatie in de weg aan de in vraag 1 bedoelde wettelijke regeling?
3. Staat artikel 43 EG-Verdrag in de in vraag 1 beschreven situatie in de weg aan de in vraag 1 bedoelde wettelijke regeling?

4. Staat bij het onderzoek van de vragen 1 tot en met 3 het evenredigheidsbeginsel in de weg aan de in vraag 1 bedoelde nationale wettelijke regeling?
5. Maakt het voor het antwoord op de vragen 1 tot en met 4 verschil, wanneer de nationaalrechtelijke voorwaarde dat de kleinhandel in geneesmiddelen alleen mag worden uitgeoefend door de staat of door een rechtspersoon waarin de staat beslissende zeggenschap heeft, geheel of gedeeltelijk niet geldt voor zonder recept verkrijgbare geneesmiddelen?

4. door burgers van de Unie uit te zetten zonder inachtneming van een evenredige verhouding tussen het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven en de handhaving van de openbare orde, en
5. door in niet-dringende gevallen de onmiddellijke uitvoering te gelasten van uitzettingsbesluiten tegen burgers van de Unie,

Beroep, op 5 december 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-441/02)

(2003/C 31/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 5 december 2002 beroep ingesteld tegen Bondsrepubliek Duitsland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. O'Reilly en W. Bogensberger als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland,
 1. door in haar wetgeving onvoldoende duidelijk vast te stellen dat burgers van de Unie niet mogen worden uitgezet op grond van een bevoegdheidsregel die dwingend of in beginsel voorschrijft dat een strafrechtelijke veroordeling in kracht van gewijsde tot uitzetting leidt, of burgers van de Unie op grond van deze onduidelijke bevoegdheidsregel uit te zetten,
 2. door de gemeenschapsrechtelijke voorwaarden voor beperkingen van het vrije verkeer onvoldoende duidelijk in §§ 4 en 12, lid 1, Aufenthaltsgesetz/EWG (wet inzake het binnenkomen en verblijf van EEG-onderdanen) om te zetten, of burgers van de Unie op grond van deze onduidelijke bevoegdheidsregel uit te zetten,
 3. door in haar wetgeving onvoldoende duidelijk vast te stellen dat burgers van de Unie niet mogen worden uitgezet op grond van een bevoegdheidsregel die met het oog op algemene preventie is vastgesteld, of burgers van de Unie uit te zetten om andere vreemdelingen af te schrikken,

niet de verplichtingen is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 18 EG en 39 EG, krachtens het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven als algemeen beginsel van gemeenschapsrecht, en krachtens de artikelen 3 en 9 van richtlijn 64/221/EEG ⁽¹⁾ voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid, artikel 1 van verordening (EEG) nr. 1612/68 ⁽²⁾ betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap, de artikelen 1, 4, 5, 8 en 10 van richtlijn 73/148/EEG ⁽³⁾ inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en de artikelen 1 en 2 van richtlijn 90/364/EEG ⁽⁴⁾ betreffende het verblijfsrecht;

- de Bondsrepubliek Duitsland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- Bij gedwongen (automatische) uitzetting wordt onvoldoende rekening gehouden met het persoonlijke gedrag. § 47, leden 1 en 2, van het Ausländergesetz (vreemdelingenwet; AuslG) is, voorzover deze bepaling op burgers van de Unie betrekking heeft, flagrant in strijd met de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 64/221/EEG gestelde vereisten, volgens welke strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen uitzetting rechtvaardigen. Daarnaast is deze bepaling in strijd met de in artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221/EEG gestelde verplichting om met het persoonlijke gedrag van de betrokkenen rekening te houden, dat wil zeggen van geval tot geval te oordelen. De beoordelingsvrijheid die de autoriteiten daarvoor nodig hebben, wordt hun echter door § 47, leden 1 en 2 (hoofdregeel), AuslG ontnomen, en vervangen door een algemene beoordeling door de wetgever die uitsluitend op de veroordeling is gebaseerd. Ofschoon § 12 van het Aufenthaltsgesetz/EWG bepaalt dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden is tot uitzetting van een vreemdeling (lid 4) en dat moet worden onderzocht of diens persoonlijke gedrag een uitzetting op grond van de openbare orde en veiligheid rechtvaardigt (lid 3), kan § 12, leden 3 en 4, Aufenthaltsgesetz/EWG of artikel 3, leden 1 en 2, van

richtlijn 64/221/EEG niet als een loutere „aanvulling” of „wijziging” van de gedwongen uitzetting overeenkomstig § 47, leden 1 en 2 (hoofdregeel), AuslG worden uitgelegd. Evenmin kan laatstbedoelde bepaling een inhoudelijke concretisering zijn van eerstbedoelde bepaling, aangezien zij ermee in strijd is. De tegenspraak tussen deze bepalingen leidt tot problemen bij de toepassing ervan in de praktijk, en bijgevolg tot beslissingen die onverenigbaar zijn met het gemeenschapsrecht.

- Bij uitzetting van burgers van de Unie met een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd wordt het risico voor de openbare orde onvoldoende onderzocht. Bij de toepassing van § 12 Aufenthaltsgesetz/EWG gaan de Duitse autoriteiten vaak ten onrechte uit van de ruime uitlegging van het begrip „openbare veiligheid en orde” in het Duitse administratieve recht, zonder rekening te houden met de veel striktere uitlegging van dit begrip in de Bouchereau-rechtspraak van het Hof van Justitie, die als enige met betrekking tot de artikelen 39, lid 4, EG en 46 EG relevant is. Dit is kennelijk te wijten aan het feit dat zij op grond van de specifieke opzet van § 12, lid 1, Aufenthaltsgesetz/EWG tot de voor de hand liggende, maar met het gemeenschapsrecht onverenigbare, conclusie komen dat het bestaan van ernstige redenen van openbare orde enkel moet worden geverifieerd ten aanzien van bezitters van een EG-verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in de tweede zin van de reeds aangehaalde bepaling, zodat andere burgers van de Unie ook om „loutere” redenen van openbare orde kunnen worden uitgezet.

- Ongeoorloofde overwegingen van algemene preventie: een uitzetting die in beginsel als algemene preventiemaatregel volgt op de voor het betrokken misdrijf uitgesproken strafrechtelijke veroordeling, is onverenigbaar met de beginselen inzake het vrije verkeer van werknemers die de nationaliteit van een lidstaat hebben. Een administratieve praktijk die op § 47, leden 1 en 2, AuslG, en aldus ongetwijfeld ook op overwegingen van algemene preventie is gebaseerd, is in strijd met het gemeenschapsrecht.

- Er wordt onvoldoende rekening gehouden met het evenredigheidsbeginsel uit het oogpunt van het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven. Ofschoon de uitzondering „openbare orde” met inachtneming van de mensenrechten moet worden toegepast, wordt vaak niet of in onvoldoende mate rekening gehouden met de gezinsituatie van de betrokkene (uit het oogpunt van § 17 AuslG). Dienaangaande verwijst de Commissie in het bijzonder naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, volgens welke zelfs recidiverende zware misdadigers zonder individueel verblijfsrecht, gelet op het geheel van hun concrete levensomstandigheden, niet steeds mogen worden uitgezet. Volgens haar behoeven het Duitse recht en de Duitse administratieve praktijk op dit punt een ondubbelzinnige verduidelijking.

- Onmiddellijke uitvoering van een uitzettingsbesluit in niet-dringende gevallen: in de Duitse administratieve praktijk wordt vaak — bijna systematisch — vastgesteld dat er een bijzonder belang bestaat voor onmiddellijke uitvoering van een uitzettingsbesluit in de zin van § 80, lid 2, nr. 4, VwGO. De artikelen 7 en 9 van richtlijn 64/221/EEG verliezen daardoor hun betekenis. Aangezien het Duitse vreemdelingenrecht evenwel niet voorziet in een bijzondere procedure voor een onafhankelijke instantie als bedoeld in artikel 9 van richtlijn 64/221/EEG, kan bij uitzetting van burgers van de Unie slechts in „dringende gevallen” in de zin van artikel 9, lid 1, van deze richtlijn het opschortende effect door een bevel krachtens § 80, lid 2, nr. 4, VwGO teniet worden gedaan. Volgens de Commissie is een geval slechts dringend wanneer de onmiddellijke uitzetting het enige middel is om een concrete, onmiddellijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde weg te nemen, en de bevoegde instantie concreet motiveert waarom aan deze specifieke voorwaarde voldaan is. Voorts volgt volgens haar uit het evenredigheidsbeginsel dat, althans ten aanzien van burgers van de Unie die reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven, onmiddellijke uitzetting enkel uitzonderlijk en om zeer ernstige en dringende redenen mag plaatsvinden. Ook op dit punt behoeven het Duitse recht en de Duitse administratieve praktijk een ondubbelzinnige verduidelijking.

(1) PB nr. 56 van 4 april 1964, blz. 850.

(2) PB L 257 van 19 oktober 1968, blz. 2.

(3) PB L 172 van 28 juni 1973, blz. 14.

(4) PB L 180 van 13 juli 1990, blz. 26.

Verzoek van het Tribunale di Pordenone van 20 november 2002 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Nicolas Schreiber

(Zaak C-443/02)

(2003/C 31/16)

Het Tribunale di Pordenone heeft bij beschikking van 20 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 6 december 2002, in de strafzaak tegen Nicolas Schreiber, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 2, lid 1, sub a en sub b, van richtlijn 98/8/EG⁽¹⁾, gelet op de daarbij in de communautaire rechtsorde ingevoerde algemene regeling, aldus worden uitgelegd dat

de termen „biociden” en „biocide met een gering risico” enkel betrekking hebben op producten waarvan de werking als biocide afhangt van werkzame stoffen die met chemische en biologische middelen daaraan zijn toegevoegd door middel van procédés die er expliciet op zijn gericht om met die toevoeging aan de producten een werking als biocide te geven?

2. Moet artikel 2, lid 1, sub c, van richtlijn 98/8/EG, gelet op de daarbij in de communautaire rechtsorde ingevoerde algemene regeling, aldus worden uitgelegd dat de uitdrukking „basisstof” verwijst naar een stof die niet aan een product wordt toegevoegd om het een beoogde werking als biocide te geven, maar dat een dergelijke werking als biocide wordt verkregen bovenop de functie die het product bij gebruik ervan normalerwijze heeft (bijvoorbeeld: afwasmiddel voor vaatwasmachines dat dankzij de toevoeging van een stof die bedoeld is om de reinigende werking te verbeteren, daaraan ook een bacteriedodende werking kan geven)?
3. Kan een stukje rode-cederhout enkel omdat het als „antimottenmiddel” in de handel wordt gebracht, worden gekwalificeerd als „biocide”, als „biocide met een gering risico” dan wel als „basisstof” in de zin van richtlijn 98/8/EG wanneer: (a) het betrokken hout op generlei wijze chemisch of biologisch is behandeld; (b) het product de stof waarvan de aan het hout toegeschreven werking afhangt, van nature bevat; (c) het product in wezen in de handel wordt gebracht zoals het in de natuur voorkomt?
4. Moet artikel 2, lid 1, sub c, van richtlijn 98/8/EG aldus worden uitgelegd dat alleen wanneer een „basisstof” op de lijst van bijlage 1B is opgenomen, deze kan worden vrijgesteld van toelating en van registratie als voorzien voor het in de lidstaten op de markt brengen van in genoemd artikel 2 bedoelde producten, waardoor een dergelijke opneming op de lijst van bijlage 1B rechtens in alle opzichten constitutieve werking heeft?
5. Mag artikel 4 van richtlijn 98/8/EG, onder verwijzing naar de artikelen 28 en 30 EG, aldus worden uitgelegd dat een product zoals dat wat in de derde vraag is omschreven, dat in een lidstaat wettig op de markt is gebracht zonder dat in die lidstaat toelating of registratie nodig was, in een andere lidstaat waarin het vervolgens in de handel wordt gebracht, aan toelating of registratie worden onderworpen, nu dat product niet op de lijst van bijlage 1B bij richtlijn 98/8/EG is opgenomen?

(¹) Richtlijn 98/8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 betreffende het op de markt brengen van biociden (PB L 123 van 24.04.1998, blz. 1).

Verzoek van het Monomeles Protodikeio Athinon van 11 juli 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Fixtures Marketing Limited en Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou

(Zaak C-444/02)

(2003/C 31/17)

Het Monomeles Protodikeio Athinon heeft bij beschikking van 11 juli 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 9 december 2002, in het geding tussen Fixtures Marketing Limited en Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Wat moet worden verstaan onder databank, en wat is de werkingssfeer van richtlijn 96/9/EEG (¹), inzonderheid artikel 7 betreffende het recht sui generis?
2. Zijn volgens die bepaling van de werkingssfeer van de richtlijn lijsten van voetbalwedstrijden beschermd als databanken waarvan de fabrikant een recht sui generis geniet, en zo ja, onder welke voorwaarden?
3. Hoe wordt het recht op de databank geschonden, en wordt het recht beschermd na aanpassing van de inhoud van de databank?

(¹) PB L 77 van 27.03.1996, blz. 20.

Hogere voorziening, op 9 december 2002 ingesteld door Glaverbel tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 9 oktober 2002 in zaak T-36/01 (¹), Glaverbel tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)

(Zaak C-445/02 P)

(2003/C 31/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 9 december 2002 hogere voorziening ingesteld door Glaverbel, vertegenwoordigd door S. Möbus, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 9 oktober 2002 in zaak T-36/01, Glaverbel tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM).

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

1. te vernietigen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 9 oktober 2002 in zaak T-36/01, Glaverbel/BHIM (glasdessin), voorzover het Gerecht van oordeel was, dat de eerste kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk ⁽²⁾ niet heeft geschonden bij de vaststelling van haar beslissing van 30 november 2000 (zaak R 137/2000-1);
2. te vernietigen de beslissing van de eerste kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 30 november 2000 (zaak R 137/2000-1) voorzover daarbij de aanvraag (nr. 811 281) voor de inschrijving van een dessin toegepast op het oppervlak van waren (glasdessin) als merk werd afgewezen op grond van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94;
3. het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) te verwijzen in de kosten van de procedure voor het Gerecht van eerste aanleg en van de hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Door de bestreden beslissing te vernietigen wegens schending van het recht te worden gehoord met betrekking tot het betoog inzake artikel 7, lid 3, van verordening nr. 40/94, en wel enkel op deze grond, liet het bestreden arrest het deel van de beslissing inzake de inschrijvingsvatbaarheid van de gemeenschapsmerkaanvraag met betrekking tot artikel 7, lid 1, sub b, van de verordening in stand.

Teneinde de maatregelen te treffen die nodig zijn ter uitvoering van het bestreden arrest kan het BHIM volgens rekwirante zich tot een beoordeling van rekwirantes argumenten inzake artikel 7, lid 3, beperken, zonder zijn uitlegging van artikel 7, lid 1, sub b, van de verordening te wijzigen. Derhalve betoogt rekwirante dat zij belang heeft bij beroep tegen het bestreden arrest.

Rekwirante voert aan dat het Gerecht ten onrechte heeft geoordeeld dat het betrokken teken elk onderscheidend vermogen mist in de zin van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94 en dat dit oordeel berust op een verkeerde beoordeling en uitlegging van dit artikel. Rekwirante betoogt tevens dat de kamer van beroep ten onrechte heeft vastgesteld dat het

relevante publiek niet de gewoonte heeft om dessins die zijn toegepast op het oppervlak van glasplaten, als een aanduiding van de commerciële herkomst van de waar te beschouwen, en dat het dessin op het eerste gezicht niet als een aanduiding van de commerciële herkomst van de waar te herkennen is, maar als een functioneel bestanddeel ervan.

⁽¹⁾ PB 2001, C 118, blz. 41.

⁽²⁾ PB 1994, L 11, blz. 1.

Beroep, op 11 december 2002 ingesteld door Helleense Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-448/02)

(2003/C 31/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 11 december 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Helleense Republiek, domicilie gekozen hebbende bij de ambassadeur van Griekenland, Val Ste Croix 177.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- Nietig te verklaren of, subsidiair, te wijzigen beschikking E (2002) 3771 van de Commissie van 14 oktober 2002 tot wijziging van beschikking 1999/187/EG ⁽¹⁾ betreffende de goedkeuring van de rekeningen die de lidstaten hebben ingediend in verband met de door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, afdeling Garantie, gefinancierde uitgaven ⁽²⁾, voorzover zij betrekking heeft op financiële correcties ten laste van de Helleense Republiek in de sector akkerbouwgewassen, voor het begrotingsjaar 1995.

Middelen en voornaamste argumenten

- Geen reële verschillen: onjuiste uitlegging en toepassing van artikel 5, lid 2, sub c, van verordening (EEG) nr. 729/70.

- Om dezelfde reden zijn reeds forfaitaire financiële correcties toegepast voor de oogstjaren 1994, 1995 en 1996; ontbrekende of toch onvoldoende motivering, wegens dwaling omtrent de feiten, onjuiste beoordeling van feitelijke omstandigheden en niet-inachtneming van beslissende elementen.
- Subsidiar: onbevoegdheid ratione temporis van de Commissie: onjuiste uitlegging en toepassing van artikel 5, lid 2, sub c, van verordening nr. 729/70 en artikel 8, lid 1, van verordening nr. 1663/95.

(¹) PB L 61 van 10.3.1999, blz. 37.

(²) PB L 280 van 18.10.2002, blz. 88.

Beroep, op 11 december 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-449/02)

(2003/C 31/20)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 11 december 2002 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Patakia, juridisch adviseur, en I. Martínez del Peral, leden van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te nemen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 1999/42/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 7 juni 1999 betreffende de invoering van een regeling voor de erkenning van diploma's betreffende beroepswerkzaamheden die binnen de werkingssfeer van de liberaliseringsrichtlijnen en van de richtlijnen houdende overgangsmaatregelen vallen en tot aanvulling van het algemene stelsel van erkenning van diploma's, of in elk geval door die maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, niet heeft voldaan aan de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen;
- het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de vaststelling van de maatregelen is op 31 juli 2001 verstreken.

(¹) PB L 201 van 31.7.1999, blz. 77.

Verzoek van het Tribunale penale di Terni van 20 november 2002 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Antonio Niselli

(Zaak C-457/02)

(2003/C 31/21)

Het Tribunale penale di Terni heeft bij beschikking van 20 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 18 december 2002, in de strafzaak tegen Antonio Niselli het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van het begrip „afvalstoffen”, bedoeld in richtlijn 75/442/EEG (¹), zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG (²), met name over de vraag of dit begrip nog steeds moet worden uitgelegd zoals het in Italië tot op heden is begrepen en uitgelegd overeenkomstig de vroegere arresten van het Hof, dan wel of het moet worden uitgelegd overeenkomstig artikel 14 van decreto-legge nr. 138 van 8 juli 2002, omgezet in wet nr. 178 van 8 augustus 2002, en in het bijzonder over de navolgende vragen:

Is het mogelijk dat het begrip afvalstof uitdrukkelijk afhangt van de voorwaarde, dat de woorden „zich daarvan ontdoet”, „voornemens is zich te ontdoen” of „zich moet ontdoen”, in Italiaans recht omgezet bij artikel 6, lid 1, sub a, van decreto legislativo nr. 22 van 5 februari 1997, worden uitgelegd als volgt:

- a) „zich daarvan ontdoet”: elk gedrag waardoor stoffen, materialen of goederen direct of indirect wordt bestemd voor of onderworpen aan werkzaamheden van verwijdering of terugwinning, overeenkomstig de bijlagen B en C bij decreto legislativo nr. 22;

- b) „voornemens is zich te ontdoen”: de wil om stoffen, materialen of goederen te bestemmen voor werkzaamheden van verwijdering of terugwinning, overeenkomstig de bijlagen B en C bij decreto legislativo nr. 22;
- c) „zich moet ontdoen”: de verplichting om materialen, stoffen of goederen te bestemmen voor werkzaamheden van terugwinning of verwijdering, voorgeschreven bij wettelijke bepaling of administratieve maatregel dan wel opgelegd door de aard van de materialen, de stoffen of de goederen of uit de omstandigheid dat deze laatste in de lijst van gevaarlijke afvalstoffen in bijlage D bij decreto legislativo nr. 22 zijn opgenomen?

Is het mogelijk dat het begrip „afvalstof” goederen, stoffen of materialen die afkomstig zijn van productie- of consumptieprocessen, niet dekt indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) indien zij opnieuw kunnen worden gebruikt en daadwerkelijk objectief opnieuw worden gebruikt in een zelfde, een analoge of een andere productie- of consumptiecyclus, zonder dat zij enige voorafgaande behandeling ondergaan en zonder dat zij schade berokkenen aan het milieu;
- b) indien zij opnieuw kunnen worden gebruikt en daadwerkelijk objectief opnieuw worden gebruikt in een zelfde, een analoge of een andere productie- of consumptiecyclus, nadat zij een voorafgaande behandeling hebben ondergaan zonder dat enige werkzaamheid van terugwinning, zoals bedoeld in de in bijlage C bij het in Italië geldende decreto legislativo nr. 22/97 (waarin bijlage II B bij richtlijn 91/156/EEG getrouw is omgezet), noodzakelijk is?

(¹) PB L 194, van 25.07.1975, blz. 39.

(²) PB L 78, van 26.03.1991, blz. 32.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

Mededeling

(2003/C 31/22)

Het Gerecht heeft tijdens zijn voltallige conferentie van 9 januari 2003 het volgende vastgesteld:

De besluiten van 4 juli 2002 betreffende de aanwijzing van de kamerpresidenten en de samenstelling van de kamers met betrekking tot de periode van 1 oktober 2002 tot en met 30 september 2003 (PB C 202 van 24.08.2002, blz. 19) blijven na de inwerkingtreding van het Verdrag van Nice van kracht voor de periode waarvoor zij zijn genomen.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**van 14 november 2002**

in de gevoegde zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00: Rica Foods (Free Zone) NV e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Associatieregeling van landen en gebieden overzee — Verordening (EG) nr. 465/2000 — Invoer van suiker en mengsels van suiker en cacao — Oorsprongscumulatie EG/LGO — Vrijwaringsmaatregel — Beroep tot nietigverklaring — Beroep tot schadevergoeding — Artikel 109 LGO-besluit — Evenredigheidsbeginsel — Misbruik van bevoegdheid”)

(2003/C 31/23)

(Procestaal: Nederlands)

In de gevoegde zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, gevestigd te Oranjestad (Aruba), vertegenwoordigd door G. van der Wal, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, Free Trade Foods NV, gevestigd te Curaçao (Nederlandse Antillen), Suproco NV, gevestigd te Curaçao, vertegenwoordigd door M. Slotboom en J. Coumans, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ondersteund door Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigden: J. van Bakel en H. Sevenster) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: T. van Rijn), ondersteund door Koninkrijk Spanje (gemachtigde: N. Díaz Abad) en, in de zaken T-94/00 en T-110/00, door Franse Republiek (gemachtigden: G. de Bergues en L. Berheim), betreffende enerzijds een verzoek tot nietigverklaring van verordening (EG) nr. 465/2000 van de Commissie van 29 februari 2000 tot invoering van vrijwaringsmaatregelen ten aanzien van de invoer uit de landen en gebieden overzee, van producten van de sector suiker met oorsprongscumulatie EG/LGO (PB L 56, blz. 39), en anderzijds, een verzoek tot

schadevergoeding, heeft het Gerecht (Derde kamer), samengesteld als volgt: M. Jaeger, kamerpresident, K. Lenaerts en J. Azizi, rechters; griffier: J. Plingers, administrateur, op 14 november 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Voegt de zaken T-94/00, T-110/00 en T-159/00 voor het arrest.*
- 2) *Verwerpt de beroepen.*
- 3) *Verstaat dat elke verzoekster haar eigen kosten zal dragen alsmede de kosten die in de door haar aanhangig gemaakte zaak aan de Commissie zijn opgekomen, met inbegrip van de kosten van de procedure in kort geding.*
- 4) *Verstaat dat interveniënten hun eigen kosten zullen dragen.*

⁽¹⁾ PB C 176 van 24.6.2000 en C 259 van 9.9.2000.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**van 14 november 2002**

in de gevoegde zaken T-332/00 en T-350/00: Rica Foods (Free Zone) NV en Free Trade Foods NV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Associatieregeling van landen en gebieden overzee — Verordening (EG) nr. 2081/2000 — Invoer van suiker en mengsels van suiker en cacao — Oorsprongscumulatie EG/LGO — Vrijwaringsmaatregel — Beroep tot nietigverklaring — Beroep tot schadevergoeding — Artikel 109 LGO-besluit — Evenredigheidsbeginsel — Misbruik van bevoegdheid”)

(2003/C 31/24)

(Procestaal: Nederlands)

In de gevoegde zaken T-332/00 en T-350/00, Rica Foods (Free Zone) NV, gevestigd te Oranjestad (Aruba), vertegenwoordigd door G. van der Wal, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ondersteund door Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigden: J. van Bakel, H. Sevenster en J. S. van den Oosterkamp), en Free Trade Foods NV, gevestigd te Curaçao (Nederlandse Antillen), vertegenwoordigd door M. Slotboom, N. Helder en J. Coumans, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: T. van Rijn), ondersteund door Koninkrijk Spanje (gemachtigden: N. Díaz Abad en M. López-Monís Gallego), betreffende enerzijds een verzoek tot nietigverklaring van verordening (EG) nr. 2081/2000 van de Commissie van 29 september 2000 tot verlenging van de

toepassing van vrijwaringsmaatregelen ten aanzien van de invoer uit de landen en gebieden overzee, van producten van de sector suiker met oorsprongscumulatie EG/LGO (PB L 246, blz. 64), en anderzijds, een verzoek tot schadevergoeding, heeft het Gerecht (Derde kamer), samengesteld als volgt: M. Jaeger, kamerpresident, K. Lenaerts en J. Azizi, rechters; griffier: J. Plingers, administrateur, op 14 november 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Voegt de zaken T-332/00 en T-350/00 voor het arrest.
- 2) Verwerpt de beroepen.
- 3) Verstaat dat elke verzoekster haar eigen kosten zal dragen alsmede de kosten die in de door haar aanhangig gemaakte zaak aan de Commissie zijn opgekomen, met inbegrip, voor verzoekster in zaak T-350/00, van de kosten van de procedure in kort geding.
- 4) Verstaat dat interveniënten hun eigen kosten zullen dragen.

(¹) PB C 4 van 6.1.2001 en C 45 van 10.2.2001.

Beroep, op 28 oktober 2002 ingesteld door de vennootschap „Typopoiitiria Thivas A.E. — Viomichania Syskevassias Typopoiisis kai Syntirisis Agrotikon Proïonton” tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-334/02)

(2003/C 31/25)

(Procestaal: Grieks)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 oktober 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door de vennootschap „Typopoiitiria Thivas A.E. — Viomichania Syskevassias Typopoiisis kai Syntirisis Agrotikon Proïonton”, gevestigd te Athene, vertegenwoordigd door I. Stamoulis, advocaat te Athene, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het onderhavige beroep tegen het verzuim van de Europese Commissie om tot intrekking van de financiële bijstand over te gaan, ontvankelijk te verklaren;
- de Europese Commissie te veroordelen om tot intrekking van de communautaire financiële bijstand over te gaan;
- de Europese Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster — een naamloze vennootschap met zetel te Athene, die zich bezighoudt met de productie, de verpakking, de standaardisering, de conservering en de verkoop van landbouwproducten — is opgericht op grond van een verbeteringsplan, opgesteld op grond van de verordeningen (EEG) nrs. 355/77 en 866/90, wat de cofinanciering ervan door de Europese Gemeenschap en de Griekse Staat betreft.

Verzoekster betoogt, dat zij na een marktcontrole door de Griekse autoriteiten in een ernstige economische situatie is verzeild, en dat haar werking problematisch is geworden.

Met haar beroep verwijt verzoekster de Commissie haar stilzitten en haar vertragingstactiek, aangezien verweerster, ondanks herhaalde aanmaningen en stappen bij verschillende communautaire instanties, heeft verzuimd:

- de communautaire financiële bijstand op grond van artikel 23 van verordening (EEG) nr. 4253/81 (¹) in te trekken;
- tegen de Helleense Republiek de procedure van artikel 226 EG wegens schending van het gemeenschapsrecht in te leiden.

In dit verband beroept verzoekster zich op schending van verordening nr. 4253/88, overschrijding van de grenzen van de beoordelingsbevoegdheid van de Commissie, en schending van het beginsel van gelijke behandeling.

(¹) Verordening (EEG) nr. 4253/88 van de Raad van 19 december 1988 tot vaststelling van toepassingsbepalingen van verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening uit de onderscheiden Structuurfondsen enerzijds en van die bijstandsverlening met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten anderzijds.

Beroep, op 21 november 2002 ingesteld door Air One SpA tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-344/02)

(2003/C 31/26)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 21 november 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Air One SpA, vertegenwoordigd door G. Belotti, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beschikking nietig te verklaren:
 - a) voor zover de Commissie akte heeft genomen van de uitkering van de tweede schijf van de steun die aan Alitalia is toegekend en die was goedgekeurd bij beschikking 97/789/EG van 15 juli 1997 en bevestigd bij beschikking 2001/723/EG van 18 juli 2001, en heeft besloten geen bezwaar te maken tegen uitkering van de derde schijf;
 - b) voor zover daarin is beschikt dat de nieuwe herkapitalisatie van Alitalia ten bedrage van 1 432 miljoen euro, waarvan door de Italiaanse autoriteiten kennis is gegeven op 29-30 april 2002, geen staatssteun vormt;
- subsidiair en ten gronde, de beschikking op een van beide voormelde onderdelen nietig te verklaren;
- hoe dan ook, verweerster in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Door de bestreden beschikking heeft de Commissie akte genomen van de uitkering van de tweede schijf van de steun die aan Alitalia is toegekend en die is goedgekeurd bij beschikking 97/789/EG van 15 juli 1997 en bevestigd bij beschikking 2001/723/EG van 18 juli 2001, en heeft besloten geen bezwaar te maken tegen uitkering van de derde schijf. Zij heeft bovendien beschikt, dat de nieuwe herkapitalisatie van Alitalia ten bedrage van 1 432 miljoen euro geen staatssteun vormt.

Tot staving van haar vordering voert verzoekster het volgende aan:

- Schending van artikel 88, lid 2, EG, aangezien de schending door Alitalia van minstens drie voorwaarden waaraan de goedkeuring van de steun was onderworpen, voor de Commissie reden had moeten zijn om voor de beoordeling van de verenigbaarheid met de gemeenschappelijke markt van de uitkering van de tweede en de derde schijf van de steun, concurrerende ondernemingen de gelegenheid te bieden hun opmerkingen kenbaar te maken.
- Schending en onjuiste toepassing van de communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor het redden en herstructureren van ondernemingen in moeilijkheden, alsmede gebrekkige motivering. Voor zover de Commissie namelijk heeft besloten akte te nemen van de uitkering van de tweede schijf en geen bezwaren te maken tegen

uitkering van de derde schijf, heeft zij geen enkele consequentie getrokken uit het uitblijven van succes van de herstructurering en uit de schending van een aantal van de gestelde voorwaarden.

- De steun die wordt aangewend om de exploitatieverliezen van Alitalia op te vangen en die is toegekend toen het herstructureringsplan al was mislukt, vormt nieuwe steun, die moet worden onderscheiden van de goedgekeurde steun. Hoe dan ook levert die steun misbruik op, daar zij is aangewend om de exploitatieverliezen op te vangen die zijn ontstaan na beëindiging van het herstructureringsplan, dat wil zeggen voor andere doeleinden dan door de Commissie was toegestaan.
- Voor zover verweerster heeft beschikt dat de nieuwe herkapitalisatie van Alitalia ten bedrage van 1 432 miljoen euro, door de Italiaanse autoriteiten meegeedeeld op 29-30 april 2002, geen staatssteun vormt, merkt verzoekster het volgende op. Aangaande inzonderheid het beginsel van de particuliere investeerder en het ontbreken van analyses over de vooruitzichten inzake de winstgevendheid van de onderneming, heeft de Commissie ten onrechte nagelaten, stil te staan bij de redenen waarom: de particuliere aandeelhouders in Italië, ondanks hun optierecht, niet op de nieuwe kapitaalvermeerdering hebben ingeschreven, de particuliere banken pas hebben ingeschreven na de formele inschrijving van de Staat, en de prijs van nieuwe aandelen $\frac{2}{3}$ lager was dan de prijs van de kapitaalverhoging waarop uitsluitend de Staat heeft ingeschreven dankzij de tweede en de derde schijf van de herstructureringssteun.

Beroep, op 26 november 2002 ingesteld door Quick Restaurants S.A. tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak T-348/02)

(2003/C 31/27)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 26 november 2002 beroep ingesteld tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) door Quick Restaurants, te Brussel, vertegenwoordigd door L. Van Bunnem, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- punt 1 van het dispositief van de beslissing van de tweede kamer van beroep van het BHIM van 17 september 2002 te vernietigen;
- de beslissing voor het overige te bevestigen;
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: Quick Restaurants S.A.

Betrokken gemeenschapsmerk: beeldmerk „QUICK” — aanvraagnr. 350 793 voor waren en diensten van de klassen 29, 30, 31 en 32 (vlees, vis, koffie, bereide voedingswaren, gerechten en schotels, bereide dranken)

Beslissing onderzoeker: afwijzing van de aanvraag tot inschrijving

Beslissing kamer van beroep: bevestiging van de bestreden beslissing voor bepaalde waren van de klassen 29, 30 en 31 (onder meer bereide gerechten en schotels) en vernietiging van de beslissing voor de andere waren

Middelen: onjuiste toepassing van artikel 7, lid 1, sub c, van verordening (EG) nr. 40/94. Volgens verzoekster is het merk geschikt om de betrokken waren te individualiseren.

Beroep, op 28 november 2002 ingesteld door Deutsche Bahn AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-351/02)

(2003/C 31/28)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 november 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Deutsche Bahn AG, gevestigd te Berlijn (Duitsland), vertegenwoordigd door M. Schütte, Rechtsadvocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- beschikking A-2661/D-1565 (2002) van de Commissie van 21 september 2002 nietig te verklaren;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep betreft het schrijven van de Commissie waarbij zij de door verzoekster op 5 juli 2002 ingediende klacht tegen de belastingvrijstelling voor vliegtuigbenzine overeenkomstig § 4, lid 1, punt 3, sub a, van het Duitse Mineralölsteuergesetz (hierna: „MinöStG”) afwijst en weigert een onderzoek inzake steunmaatregelen ten aanzien van deze belastingvrijstelling in te stellen. Verzoekster stelt dat de Commissie in haar beschikking blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting door ervan uit te gaan dat de eenzijdige vrijstelling van luchtvaartmaatschappijen van de accijns op minerale olie geen steunmaatregel vormt omdat de vrijstelling van dergelijke accijns onder richtlijn 92/81/EEG van 19 oktober 1992 ⁽¹⁾ valt.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beschikking fundamentele vormvoorschriften schendt en nietig is omdat de Commissie de feiten waarvan zij door verzoekster in kennis is gesteld, niet zorgvuldig en grondig heeft onderzocht. Voorts heeft de Commissie inbreuk gemaakt op de motiveringsplicht van artikel 253 EG. Zij heeft niet in detail verklaard waarom verzoeksters feitelijke en juridische argumenten in de klacht niet als bewijs van staatssteun kunnen volstaan. De Commissie had in het bijzonder moeten motiveren waarom een richtlijn die uitsluitend op artikel 93 EG is gebaseerd, tot niet-toepasselijkheid van de artikelen 87 en 88 EG kan leiden. Bovendien is de bestreden beschikking tegenstrijdig en valt ten zeerste te betwijfelen of zij rechtmatig tot stand is gekomen.

Verzoekster betoogt voorts dat § 4, lid 1, punt 3, sub a, MinöStG alle bestanddelen van een steunmaatregel in de zin van artikel 87, lid 1, EG bevat. De vrijstelling van de principiële verplichting tot het betalen van accijns op minerale oliën is een financieel voordeel zonder gepaste tegenprestatie van de luchtvaartmaatschappijen en vormt dus een financiële begunstiging in de zin van artikel 87, lid 1, EG. Tussen verzoekster als exploitant van hogesnelheidstreinen en luchtvaartmaatschappijen bestaat zonder twijfel een concurrentieverhouding ten aanzien van het personenvervoer tussen grote steden en stedelijke agglomeraties in Duitsland en in het aangrenzende buitenland, en de luchtvaartmaatschappijen genieten door de belastingvrijstelling een aanzienlijk kostenvoordeel ten opzichte van verzoekster, hetgeen tot mededingingsvervalsing leidt en de handel tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt.

Bovendien is de toepassing van artikel 87, lid 1, EG niet uitgesloten door richtlijn 92/81/EEG. Met deze richtlijn is geen uitzondering voor steunmaatregelen gecreëerd, aangezien zij uitsluitend op artikel 93 EG en niet mede op artikel 88, lid 2, EG of op artikel 87, lid 3, sub e, EG is gebaseerd. De opvatting van de Commissie is in strijd met het beginsel inzake de voorrang van primair recht boven afgeleid recht en leidt tot een onjuiste toepassing van de artikelen 87 en 88 EG.

(1) Richtlijn 92/81/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op minerale oliën (PB L 316, blz. 12).

Beroep, op 4 december 2002 ingesteld door Freistaat Sachsen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-357/02)

(2003/C 31/29)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 4 december 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Freistaat Sachsen (Duitsland), vertegenwoordigd door Th. Lübbig, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- de artikelen 2, lid 2, 3 en 4, van beschikking C(2002) 2606 van de Commissie van 24 september 2002 over de voorgenomen steunregeling van Duitsland „Richtlijnen zur Mittelstandsförderung — Verbesserung der unternehmerischen Leistungsfähigkeit in Sachsen”, nietig te verklaren;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

In het kader van de ondersteuning van de middenstand verleent verzoeker beoefenaars van vrije beroepen en kleine en middelgrote industriële ondernemingen met zetel of een vestiging in Saksen op hun verzoek subsidies ter bevordering van projecten voor de economische ontwikkeling. Grondslag daarvoor zijn de voor het eerst in 1992 vastgestelde „Richtlijnen des Sächsischen Staatsministeriums für Wirtschaft und Arbeit zur Mittelstandsförderung — Verbesserung der unter-

nehmerischen Leistungsfähigkeit”. Deze richtsnoeren zijn in 1992 bij de Commissie aangemeld en door haar goedgekeurd. De aan de bestreden beschikking ten gronde liggende aanmelding beoogde de verlenging van die goedkeuring voor vijf jaar, van 1 januari 2001 tot 31 december 2006.

Met zijn beroep komt verzoeker op tegen het feit dat de Commissie de vier deelprogramma's „Coaching”, „Deelneming aan handelsbeurzen”, „Samenwerking” en „Bevordering van productdesign” van die richtsnoeren met de gemeenschappelijke markt onverenigbaar heeft verklaard voorzover zij vallen buiten de werkingssfeer van verordening (EG) nr. 70/2001 (1) en zij de daarin vastgestelde steunintensiteit overtreffen. Verder komt verzoeker op tegen de vaststelling dat het deelprogramma „Samenwerking” voorziet in met de gemeenschappelijke markt onverenigbare exploitatiesteun en dat Duitsland die vier deelprogramma's slechts ten uitvoer mag leggen wanneer zij met de bestreden beschikking in overeenstemming zijn gebracht.

Volgens verzoeker vertonen de vaststellingen van de Commissie in verschillende opzichten zowel materiële als procedurele fouten. De Commissie heeft haar beschikking in strijd met haar mededeling inzake de versnelde goedkeuringsprocedure voor steunmaatregelen ten behoeve van het midden- en kleinbedrijf en voor wijzigingen van bestaande steunregelingen (2) vastgesteld volgens de gewone procedure en heeft haar conclusies betreffende de verenigbaarheid van de aangemelde steunmaatregel ten onrechte uitsluitend gebaseerd op verordening (EG) nr. 70/2001. Zij had haar beschikking moeten baseren op de ten tijde van de aanmelding geldende communautaire kaderregeling inzake overheidssteun voor kleine en middelgrote ondernemingen (3), volgens welke de aangemelde steun verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt.

Verzoeker stelt subsidiair dat de Commissie de aangemelde steunregeling ook had moeten goedkeuren indien zij die had getoetst aan de eerst na de aanmelding in werking getreden verordening (EG) nr. 70/2001.

Ten slotte heeft de Commissie volgens verzoeker niet afdoende aangetoond dat er sprake is van beperking van de mededinging.

(1) Verordening (EG) nr. 70/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op staatssteun voor kleine en middelgrote ondernemingen (PB L 10, blz. 33).

(2) PB 1992, C 213, blz. 10.

(3) PB 1996, C 213, blz. 4.

Beroep, op 13 december 2002 ingesteld door Internationaler Hilfsfonds eV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-372/02)

(2003/C 31/30)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 december 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Internationaler Hilfsfonds eV, gevestigd te Rosbach (Duitsland), vertegenwoordigd door H. Kaltenecker, Rechtsanwalt.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 22 oktober 2002 nietig te verklaren;
- verweerster te gelasten verzoekster te herstellen in de toestand waarin zij zich in 1996 bevond toen zij een aanvraag had ingediend om partner van het Bureau voor humanitaire hulp van de Europese Gemeenschap (ECHO) te worden, en waarin zij zich zou bevinden indien verweerster zich niet verschillende keren aan wanbeheer schuldig zou hebben gemaakt;
- subsidiair, verweerster te gelasten verzoekster de kaderovereenkomst voor partnerschap die thans van kracht is, ter ondertekening aan te bieden;
- verweerster te verwijzen in de kosten die aan verzoekster zijn opgekomen wegens indiening van een klacht bij de Europese ombudsman tegen de Europese Commissie, ten belope van 14 562 EUR;
- verweerster te verwijzen in de kosten van dit verzoekschrift en van de onderhavige procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een niet-gouvernementele organisatie naar Duits recht die zich met humanitaire hulp bezighoudt. In 1996 diende zij een aanvraag in om partner te worden van het

Bureau voor humanitaire hulp van de Europese Gemeenschap (ECHO) en om een kaderovereenkomst voor partnerschap te ondertekenen. In 1999 werd aan verzoekster meegedeeld dat intussen nieuwe voorwaarden voor de kaderovereenkomst voor partnerschap van kracht waren geworden en dat haar verzoek op basis van deze nieuwe bepalingen zou worden behandeld. In 2001 werd zij in kennis gesteld van de stappen die ECHO had gezet na ontvangst van de aanvraag in 1996.

In 2001 diende verzoekster een klacht in bij de Europese ombudsman wegens onverantwoordelijk handelen van ECHO en wanbeheer. De ombudsman kwam tot de slotsom dat er sprake was van wanbeheer en maakte verschillende kritische opmerkingen.

Verzoekster verlangde vervolgens dat ECHO haar zou herstellen in de toestand waarin zij zich voor 1996 bevond, voordat het wanbeheer plaatsvond, en dat gepaste disciplinaire maatregelen zouden worden getroffen tegen het personeel van ECHO dat zich aan dat wanbeheer schuldig had gemaakt. Verzoekster komt op tegen de beslissing van verweerster waarin zij weigert verzoekster in deze toestand te herstellen of in een alternatieve vergoeding te voorzien.

Verzoekster stelt dat verweerster de in de Europese bestuurlijke gedragscode neergelegde regels alsmede verzoeksters rechten heeft geschonden en haar dossier heeft gemanipuleerd.

Volgens verzoekster heeft verweerster niet het beginsel geëerbiedigd dat de aanvragen moeten worden getoetst aan de vereisten van de bepalingen die op het tijdstip van de aanvraag golden. Bovendien was verzoekster niet in kennis gesteld van het verzoek om informatie dat verweerster aan het Duitse Ministerie van Buitenlandse Zaken had gezonden en evenmin van de schorsing van de aanvraagprocedure. Verzoekster stelt tevens niet te zijn gehoord inzake deze beslissingen. Voorts stelt zij dat haar aanvraag niet binnen een redelijke termijn is behandeld.

Verzoekster betoogt dat verweerster tevens de artikelen 5 en 10 EG-Verdrag heeft geschonden door aan te dringen op een controle van verzoeksters organisatorische, structurele en financiële situatie. Deze bevoegdheid ligt volgens verzoekster enkel bij de Duitse autoriteiten.

Ten slotte stelt verzoekster dat verweerster een vergoeding moet betalen voor de kosten wegens indiening van de klacht bij de Europese ombudsman.

III

(Bekendmakingen)

(2003/C 31/31)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*

PB C 19 van 25.1.2003

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 7 van 11.1.2003

PB C 323 van 21.12.2002

PB C 305 van 7.12.2002

PB C 289 van 23.11.2002

PB C 274 van 9.11.2002

PB C 261 van 26.10.2002

Deze teksten zijn beschikbaar in:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
